

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } *Εισπ. Δρ. 4
 } *Εξαιτ. > 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΥΧΟΝ
ΔΕΠΤΑ 25

Αί Συνδρομαί άρχονται την 1 Δεβρίου ή την 1 Ιουνίου έ. έ.

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 7

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Όδός Νέσης 11—*Αριθ. τηλ. 9-07

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Άγαπητά μου Θρανόπουλα,

Ο Στρατός της Μάνας Ελλάδος σας έχαρισε την ελευθερία που αιώνας ολοκλήρους έπεριμέ-
νατε.

Η Θράκη είναι Ελλάς πλέον τώρα. Όλα είναι
Έλληνικά. Τώρα είσθε ελεύθερα πλέον να γελά-
τε, να παίζετε, να τραγουδάτε όλα τα τραγούδια
της ελευθερίας, της νίκης, του λυτρωμού. Τα με-
λαγχολικά και πένθιμα πρότωπά σας είναι τώρα
γελαστά και χαρούμενα. Στην Έκκλησία, πη
γαίνετε ήσυχα και το Σχολείο έχει μια μεγάλη
σημαία Γαλανή. Στην έδρα ο καθηγητής θ' άνέ-
βη τώρα να σας διδάξη την ιστορία την Νεοελλη-
νική, την ιστορία της δόξης, θ' άνέβη τώρα να
διδάξη ελεύθερος, πώς ή μικρή ή Πατρίδα, ή μι-
κρή ή Ελλάδα, σε δέκα χρόνια μόνο, έμπόρσε
να έλθη έως εκεί, στους δικούς σας Κάμπους, να
τους πάρη πίσω, και να λύση της άλυσσιδες της
μαύρης σκλαδιάς. Θα σας ειπή ακόμα, πώς ή
Έλλάς τώρα είναι Κράτος Μεγάλο και δυνατό,
πώς έχει το γενναϊότερο Στρατό απ' όλα τα γύρω
Κράτη. Θα υπερηφανευθήτε γι' αυτό τώρα που
και σεις μια μέρα θα γίνετε Στρατιώτες της, αφού
εγίνατε πολίται της.

Ο Διοικητής που σας έστειλε ή Πατρίς, σαν
καλός πατέρας, έφρόντισε άμέσως για σας τα τρυ-
φερά βλαστάρια που αύριο θα γίνετε άνδρες.

Από της πρώτης φροντίδας του ήταν ή δική
σας και θέλησε ένωρίς να σας ίδω ίσια κι' ίσια με
τάλλα τα Έλληνόπουλα των άλλων Έλληνικών
χωρών.

*Έρχομαι σε λίγες μέρες κοντά σας. Θα ζή-

σουμε μαζί λίγο καιρό, θα τρέξουμε μαζί στα
χωράκια, στις όχθες των ποταμών, στις λαγκα-
διές, στα κορφοβούνια, όσες ώρες θα μας αφήνη
ελεύθερες το Σχολείο, θα μάθουμε μαζί πώς σπέρ-
νουν, πώς θερίζουν, πώς καλλιεργούν τη γή και
θ' αγαπήσουμε τη γή, τη φύσι, την ελεύθερη ζωή,
θ' αγαπήσουμε την εργασία και θ' αγαπηθούμε
μεταξύ μας πολύ και όλο θα θέλουμε ό ένας το
καλό του άλλου και θα λέμε όλο την αλήθεια
όπου κι' αν βρεθούμε. Και τα τουρκόπουλα που θα
μας βλέπουν θα νιώσουν γλήγορα πώς εύτυχισμέ-
να θα ζήσουν και ήσυχα κοντά μας, με την ελευ-
θερία που τους έχαρισάμε. Θα τ' αγαπούμε έμεις.
Θα δυναμώσουμε το σώμα μας για να έχουμε και
καθαρή καρδιά. Θα μάθουμε μαζί πώς δεν αρκεί
να έχη κανείς την και ή θέλγει για να βοηθήση
ένα που πνίγεται ή έναν που πληγώθηκε, μα
πρέπει να ξέρη και τον τρόπο να τον βοηθήση ή
να τον περιποιηθή.

Θα έχουμε και Συλλόγους και θα μάθουμε έτοι
εύκολα τον τρόπο να ψηφίζουμε, να διοικούμε και
να διοικούμεθα, ώστε όταν γίνωμε μεγάλοι να μπο-
ρούμε να είμεθα τέλειοι πολίται.

Θα κάνουμε και γυμνάσια και ψευτοπολέμους
και παιγνίδια στο δάσος και μέρα και νύχτα και
θα συνειθίσουμε να ζούμε στο ύπαιθρο, με απλό-
τητα και με πειθαρχία, ώστε όταν γίνωμε μεγά-
λοι να μπορούμε να είμεθα τέλειοι Στρατιώται.
Σας αφήνω τώρα για να άνταμωθούμε σε λίγες
μέρες.

Γ. Σ. ΤΣΑΜΠΗΡΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

«Ο Πρόσκοπος είναι πιστός στην πατρίδα, στους νόμους του κράτους, του γονεὶς του, τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Σώματος, τοὺς προϊστάμενους του».

(Ἄρθρ. 2ον τοῦ νόμου τῶν προσκόπων)

«...Mourir pour le pays est un sidigre sort qu'on briguerait en foule une si belle mort...».

Cornelle

Α'

Τὸ σκοτάδι πυκνὸ γέμιζε τίς ἐκιάσεις, νυχτ' ἀρέγγαρη κι' ἀνάστερη. Ψιλὴ βροχὴ ἔπεφτε καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγονταν κημιμὰ δυνάτη βροντῆ, ποῦ διάκοφτε τὸν μονότονο θόρυβο τῆς βροχῆς καὶ τῶν βημάτων τῶν στρατιωτῶν. εοῦ διαβίβαιναν ἐκεῖθε.

Στὸ σκοτάδι μόλις διακρίνονταν οἱ σιλουέτες τῶν φαντάρων μᾶς' μπροστὰ κι' ἀπάνω στ' ἄλογα ἦσαν ὁ παπῆς τοῦ συντάγματος, κι' ὁ διοικητῆς, πίσω ἔρχονταν οἱ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ κι' ἔλαττα κατὰ σειρὰν οἱ λόχοι...

Στὸ 2ο λόχο τοῦ Α' τάγματος καὶ στὴν 5ην τετραὰ διὰ στρατιῶτες σιγομιλοῦσαν.

— Ποῦ λὲς νὰ μᾶς πᾶνε, Θᾶνο;

— Χμ... ξέρω γώ; ὅπου μᾶς πᾶνε ἐκεῖ θὰ πᾶμε...

Καὶ οὐδὲ λίγο:

— Μωρὲ Κώστα πρόχεςε κόντεψε νὰ πέσης μεσ' τὸ λάκκο... δὲ βλέπεις;

— Ποῦ νὰ δῶ!.. ἐδῶ δὲ βλέπει κανεὶς τὴ μύτη του...

Μὰ γιατί μιλοῦσαν ἔτσι μ' ἐνδιαφέρο τὰ δυὸ παιδιά; μήπως ἦσαν ἀδέρφια ἢ συγγενεῖς; "Οχι... οὔτε ἀδέρφια ἦσαν οὔτε συγγενεῖς μὰ παλιοὶ συνάδερφοι, παλιοὶ... πρόσκοποι στὴν Ἀθήνα καὶ πῆγαν ἐθελοντῆς νὰ υπηρετήσουν τὴν Πατρίδα!...

Αὐτὴ τὴ στιγμή βρισκόνταν στὴν Μακεδονία καὶ διαβίβαιναν ὅς' ἀπὸ 'να χωριὸ κοντὰ στὸ Σκρᾶ... Ποῦ πῆγαιναν; ... τὸ μόνο ποῦ ἔξεραν ἦταν ὅτι πῆγαιναν νὰ πολεμήσουν. Κι' ὄλο προχωροῦσαν ὡς δυὸ ὄρες ὡς πῶν ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Τὸ σταχτουδερό φέγγος τῆς αὐγῆς τοὺς ξεκούρασε λιγάκι.

— Στὰ τελευταῖα, εἶπ' ὁ Κώστας, ξέρουμε ποῦ πιτάμε...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ, γιατί ἡ σάλπιγγα βρόντησε ἄλλ' καὶ ἀμέσως ἔπειτα προσκλητήριο ταγματάρχων καὶ λοχαγῶν...

... Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ συντάρξης στοὺς καλεσμένους ἀξιωματικοὺς ἔδειχνε ἐνθουσιασμένος σ' ἕνα λόφο, μὰ τί ἔλεγε κανένας δὲν ἔξερθε.

Β'

Μετὰ δεκάωρο ἀνάπαυση τὸ σύνταγμα ἄρχισε πάλι τὴν πορεία. Ὁ καιρὸς ἦταν ἀπαίσιος, βαρεῖα μολυβέ-

νια σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανό... Ἡ νύχτα ἦρθε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ φριβερώτερη. Βροντὲς ἀκούγονταν καὶ ἀστραπὲς φώτιζαν τὸν οὐρανό. Φρίκη, μὰ καὶ θαυμασμός καταλάμβανε κάθε στρατιῶτη ἐκεῖνη τὴ φοβερὴ νύχτα...

"Ἄξιφρα ὁ συνταγματάρχης διάταξε τὸν 1ον ταγματάρχη πολὺ σιγὰ «ἀλλ'», ὁ 1ος ταγματάρχης στὸν 1ον λοχαγὸ κ.ο.κ. καὶ τὸ σύνταγμα ἄρχισε νὰ στέκεται. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ σταθῇ ὀλότελι, γιατί πυκνοὶ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν στὸν ἀέρα καὶ οἱ σφαῖρες σφύριζαν στ' αὐτιά τῶν δικῶν μᾶς... "Ἐνας ἀύριστος φόβος κατέλαβε τοὺς στρατιῶτες μᾶς, στὴν ἀρχὴ, μὰ ὕστερα ἀπὸ τίς διαταγὲς καὶ παρατρύνσεις τῶν ἀξιωματικῶν πῆραν ὅλοι ἀέρα... Πρῶτος ὁ 2ος λόχος ἄρμισε στὸν ἐχθρό.

— Πῦρ ὀμιδοῦν...

Διάταξ' ὁ λοχαγὸς καὶ χάλαξ' ἀπὸ σφαῖρες ἀκολούθησε τὸ παράγγελμα... Βουλγαροὶ ἦσαν ἐκεῖ κρυμμένοι, γιατί ὑπολόγισαν τὴ διαβύση τῶν δικῶν μᾶς, κι' ἐπετέθησαν ἔτσι ἀνανδρα...

"Ἡ μάχη ὅσο προχωροῦσε τόσο ἀγρίευε περισσότερο.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ 2ου λόχου ριψοκινδύνευε πολὺ αὐτὸ τὸ παρατήρησε ὁ Θᾶνος καὶ προβλέποντας— σὰν πρόσκοπος ποῦ ἦταν— τὸν κίνδυνο τοῦ λόχου, ἀν θὰ τοῦλλεπε ὁ λοχαγὸς του, ἀποφάσισε μὲ τρόπο νὰ τοῦ τὸ θυμίσῃ... καὶ τὸκανε, μὰ πῶς ἀκούγε τὴ τοῦλεγε ὁ ἄλλος ἐκεῖνη τὴ στιγμή!... Ὁ Θᾶνος μὲ τὸ διαβατάριο φέγγος μινῆς ἀστραπῆς διακρίνει ἕνα ὄπλο νὰ κατευθύνεται στὸ λοχαγὸ του καὶ

— Κύρ' λοχαγέ, δεξιώτερα... τοῦ φωνάζει. Μὰ καὶ πάλι τίποτα.

Τότε ὁ Θᾶνος ἀκαριαῖα ἔτρεξε ἀπ' τ' ἀριστερὸ μέρος τοῦ λοχαγοῦ του καὶ τὸν ἔσπρωξε δεξιὰ... μὰ ἡ ἐχθρική σφαῖρα δὲν πῆγε χαμένη, γιατί σπρόχνωντας τὸ λοχαγὸ του ὁ Θᾶνος πῆγε αὐτὸς στὴ θέσι του καὶ ἡ Βουλγαρική σφαῖρα τὸν βρῆκε... στὴν καρδιά!... κι' ἔπεσε ἀπάνω στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ λοχαγοῦ του.

Ὁ λοχαγὸς τὸν ἀκούμπησε ἴσηχα στὸ χῶμα τότε ἔτριψε λιχανιασμένος κι' ὁ Κώστας καὶ οἱ δύο μαζί ἔσκυψαν στὸν λαβωμένο Θᾶνο

— Πῶς εἶσαι, Θᾶνο μου; τοῦπε ὁ Κώστας ἀγκαλιζόντάς τον.

—Μὴν κυττάτε . . . ἑμένα κύρ' λογογέ' ἐκεῖ . . . Γειά σου Κώστα,

—Γιατί . . . τί.

—Γιὰ τὴ γλυκειά, τὴ λατρευτὴ μας Πατρίδα.

Καὶ μ' ἓνα δυνατὸ σπασμὸ ἔμεινε νεκρὸ κι' ἄψυχο τὸ σῶμα του.

—Μπράβο Του! . . . εἶπ' ὁ λοχαγός.

Ἐνῶ ὁ Κώστας τὸν φιλοῦσε στὸ μέτωπο, στὸ μέτωπο ἐκεῖνο ποῦ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμα ἦσαν ζωοφιμισμένες οἱ πιὸ εὐγενεῖς ἐλπίδες καὶ τώρα, ὠϊμέ, κρῦο καὶ κίτρινο ποτίζονταν ἀπ' τὰ δάκρυα, τὰ δάκρυα τοῦ χωρισμοῦ τοῦ αἰώνιου

. . . Οἱ Ἕλληνες προχωροῦσαν ἀκρότητα κι' ὁ Κώστας ἀπάνω στὴν ἄγρια μέθη τῆς νίκης καὶ στὴν ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως τοῦ φίλου του ξερίζωσε ἓνα βουργάριο πολυβόλο καὶ μὲ τὴ δύναμι ποῦχε τὸ κουβαλοῦσε τρέχοντας στὰ χέρια ἐνῶ ὄλοι φρόναζαν :

—Ἄ έ έ ρ ρ α α

Γ'.

Ἡ ἄλλη μέρα ἔφεξε, τὰ λίγα σὴνερα παῦχαν μείνει ἦσαν κατακόκκινα ἀπ' τῆς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ποῦ ἀνέτελλε πίσω τους.

Τὰ κλώνια μιανῆς λεύκας — ποῦταν 'κεῖ κοντὰ — σιλεύονταν ἀπ' τὴν ἀνάλαφρη πρωϊνὴν αὔρα καὶ τὰ φύλλα τῆς χρυσοῖζαν ἀπ' τὸν ἥλιο σὲ μερικὲς νοχελὲς κινήσεις τους.

Στὸ μέρος τῆς φοβερῆς πάλης δὲν ἔμειναν πιαρὰ τὰ, ἄθαρτα ἀκόμα, πτώματα καὶ μερικὰ σπασμένα κάρρα γιὰ χνάρι τῆς νυχτιάτικης μάχης

. . . Στὴν ἡμερησία διαταγὴ τοῦ συντάγματος ἔγραφε πῶς τὸ Κράτος ἀπονέμει τὸ παρασήματα τῆς ἀντρείας στὸ θάνο (στὴν οἰκογένειά του) καὶ στὸν Κώστα . . .

ΠΑΝΟΣ Ν. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Ἀθήναι τῆ 25]8]20

Ἐν. Β. Ο. Α. Ν.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ.—Ἡ ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Κ. Κατσούλην 1η ὁμάς τοῦ Β' Συνδέσμου προσκόπων Ἀθηῶν ἐστρατοπεδεύενη εἰς Γλυφάδα, ἐπέτελεν προχθὲς Κυριακὴν δοξολογίαν εἰς τὸν δεξιὸν ναόν. Κατὰ τὴν τέλεισιν τῆς δοξολογίας, ὁ ἱερεὺς εὐλογῆται τὴν σημαίαν τῆς ὁμάδος παρόντων αὐτὴν εἰς τὸν ἀρχηγόν, προσφωνήσας τοῦς προσκόπους καταλλήλως. Τὸ ἐσπέρας οἱ πρόσκοποι ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας ζωντῶς ἐπευφημούμενοι κατ' ὄδον.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Τεσσα ἀκόνα Πρόσκοποι ἐκ δύο ὁμάδων τοῦ Σώματος Πειραιῶς ἐπι κεφαλῆς ἔχοντες τὸν ἑφορὸν κ. Θ. Κόντην καὶ τοῦς ἀρχηγούς κ. κ. Λεὼν Μ., Λεὼν Ἀρ., Ἀναργύρου Εὐάγγ. μετέδρασαν τὴν 14 πρ. εἰς Τήνον καὶ Σύρον προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Πειραιεῖ καὶ Ἀθήναις Ἑρμοπολιτῶν καὶ Συρίων. Κατὰ τὴν ἐκφορὰν τῆς Σεπτῆς Εἰκόνας οἱ Πρόσκοποι μετὰ τοῦ ἑφοροῦ καὶ τῶν Ἀρχηγῶν ἐν στολῇ ἀπετέλουν τὴν τιμητικὴν φρουρὰν αὐτῆς. Ἐν Τήνῳ ἐστρατοπεδεύσαν εἰς τὸ δεξιὸν σχολαρχεῖον ὅπερ εὐγενῶς παρεχώρησεν ὁ Διευθύνων κ. Καρδαμίτσης.

Τὴν Κυριακὴν 16 πρ. ἀνεχώρησαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκδρομίων εἰς Σύρον ὅπου ἐτυχον ἐξόχου ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν φιλοξένων κατοίκων. Κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τελεσθεῖσαν δοξολογίαν ὠμίλησεν ὁ ἑφορὸς κ. Κόντης ὑποδείξας τὸν Ἐθνικόν, κοινοφελῆ καὶ ψυχαγωγικόν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς, ἐαργάσας συγχρόνως πρὸς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ τῶν Προσκόπων

διὰ τὴν τιμητικὴν πρόσκλησιν εἰς τὴν ἐκδρομὴν, διότι τοιοῦτοτρόπως ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἡ εὐκαιρία νὰ κλινοῦσι τὸ γόμιν ἐν Τήνῳ πρὸ τῆς Θεομήτορος καὶ εὐχαριστήτως δι' αὐτῆς τὸν Ὑψίστον διὰ τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐνώσεως τῆς μακρυτικῆς φυλῆς μας ἥτις καθάρθωναι διὰ τοῦ θραντάστου ἠρωτισμοῦ καὶ αὐτοθυσίαις τοῦ γενναίου στρατοῦ μας τοῦ ἐμπνευσμένου ὅπως πάντοτε ὑπὸ τῆς ὑπερόχου διανοίας τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου καὶ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Προσκόπων Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Κατὰ τὴν στέψιν τῶν ἁγίων τῶν παρόντων κατὰ τοῦ Βιλακτικῶς πολέμου, Κυκλαδῶν ὠμίλησεν καὶ πάλιν ὁ κ. Κόντης ὑποδείξας αὐτοὺς εἰς τοὺς Πρόσκοπους καὶ τὸ ἄριστον ὑπόδειγμα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ὑποκαλέσας αὐτοὺς Προδρόμους τῆς Μεγάλης καὶ ἐνδοξοῦ Πατρίδος. Τὴν ἐσπέραν περι τὴν 10 μ.μ. οἱ τυμπανιστῆς ἐνωμοταρχαὶ Σούβλας, Βυζάντιος καὶ Πικραθενδουλίδης μετὰ τῶν θαλιπικτῶν Παρασκευάδη, Σκόρδη καὶ Μωραΐτου ἐπαιζαν μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας τὴν ἀποχώρησιν ἐπισπᾶσκοντες τὰ συνεχῆ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους. Ἐν γενεῖ οἱ Πρόσκοποι ἐν Σύρῳ ἔτυχον ἀπεριγράπτου ὑποδοχῆς. Τὸ κατὰστημα λουκουμιῶν κ. Κουσταῦ κ. κατὰ τὴν διέλευσιν αὐτῶν ἐκείθεν προσέφεραν εἰς ὅλους λουκούμια, ὃ δὲ ἀπέναντι καρπερώλης ἐσταμάτησε πᾶσαν ἐργασίαν διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτοὺς ὕδωρ. Προσημύμενοι οἱ Πρόσκοποι καὶ ἐκδρομῆς ἐνθουσιασθέντα ὑπὸ τῶν εὐγενῶν καὶ φιλοπροσδῶν κατοίκων τῆς Σύρου ἀπεχώρησαν τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς φθῶ-

σαντες εις Παιρικιά την 9 π.μ. της Δευτέρας. Κ.

ΣΥΡΟΣ — Την παρελθούσαν Παρασκευήν 15 τρι-
οί Πρόσκοποι Συρού υπό την άρχηγίαν του Τ.Ρ. των
μετεβήτην εις την εν Πάρω τελευθεύσαν πανάγουριν
ένθ' η παρελθούσα επί τριήμερον στρατοπεδευόντες εις
τόν καταφυτόν εν πεύκων κήπον του Δημόστ. Σχο-
λαίου. Άρχειθέτες δέ εν Σύρω την επομένη της Κυ-
ριακής συνάντησαν τουσ συναδέλφους των Προσκόπων
Παιρικιάς μετα των οποίων παραστα συνοφελώθησαν
και άλλαν ζεσην συζήτησιν επί τη θέσει
αύτων άρχει.

Οί Πρόσκοποι Συρού ετοιμάζονται διά νέαν εβδο-
μαδικήν στρατοπέδευσιν. Δ Κ.

ΚΑΙΛΑΡΙΑ. Την 16 Αυγούστου απόσπασμα τής
ομάδος Καίλαριών εκ δύο ένωματιών με τον άρχηγόν
επί κεφαλής κ. Άλ. Κωνσταντινίδην έπέδρασαν εις
την ώραία κομμόπολιν Βλάτση απέχουσαν 5ωρον
συνολογών τον κ. Γενικόν Έπιθεωρητήν προσκόπων
Δυτικῆς Μικροάσις Σ. Θ. Λαυρεντινόν η πορεία ήτο
ευχάριστη μέσα από τν ώραία δάση Ευμορίου και
Βλάτσης. Το βράδυ έφθικε εις τὸ Βλάτση όπου τουσ
άνεμενον η ομάδα των εις προσκόπων με τον άρχηγόν
της κ. Κ. Βρανάκη, παρατεταμένον προς έπιθεώ-
ρησιν, την οποίαν έπιθεωρησά ο Έπιθεωρητής και
εκφράζει τον θαυμασμό του διά τὸ ώραία άνάστημα
και τὸ κανονικὸν παράστημά των. Έκείθεν αϊ δύο
ομάδες κατεβύθησαν εις τὴν Αέτιχη των προσκόπων
όπου προσφέρθησαν άνάψυκτικά εις τουσ φιλοξενου-
μένους, μετα μιὰ ώρα άνάπευσιν οϊ δύο ομάδες έξ-
ήλθον εις τὴν έξοχικήν θέσιν όπου γίνεται συνήθως ὁ
χορός εἰθε συναδελφωμένοι έχόντες ἄ φέρους εἰθι-
κούς, χοροὺς εἰς τοὺς χοροὺς διεκίθησαν οϊ ένωμα-
τάχαι άμφοτέρων των ομάδων, Δήμιτσης, Ευνόπου-
λος, Ίζαφέας, και ὁ ύπερχηγέων Καίλαριών Πα-
πικιάννου Το βράδυ προς τιμήν του κ. Γεν. Έπι-
θεωρητοῦ οϊ προσκόποι Βλάτσης, έπεισαν τὸ ώραϊον
και πατριωτικὸν δράμα ὁ «Αθηνάσιος Διακος», ως
και τὴν κομωδιαν ὁ «Κρομύδα». Την άλλην ημέραν
μέχρι μεσημέρια διακέδασαν οϊ πρόσκοποι κατε-
θουσιασμένοι. Εἰς άνάμνησιν δέ τῆς ώραίας ταύτης
έκδρομῆς έρωτογραφήθησαν αϊ δύο ομάδες συναδελ-
φωμένοι. Το επομένης άνεχώρησαν εκείθεν με τὸς κλι-
λιτέρους έντυπώσεις από τὴν περιποιήσιν ης έτυχον.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Στις 16 Αυγούστου οϊ πάντα πρό-
θυμοι και πρόσχαροι Πρόσκοποι τῆς 2ας Ομάδος
Καστορίας έκμασαν μιὰ ήμερησία εκδρομή εἰς τὸ δά-
σος των Μανιάκων Εκκινούν στις 6 π.μ. με τραγοῦ-
δια, χερὰ και ζωηρότητα, άφίνουσι πίσω τους τὴν
Καστορίαν να καθρεπτίζεται μαζί με τοὺς περίξ λό-
φους και βουκ στα ήσυχα νερα τῆς λίμνης Ὀρεστιά-
δος και φτάνουσι ύστερα πὸ μιὰ ὡρα στὴ ὕψωμα τῆς
Φουκας, 71 μέτρα ύπερνω από τὴ λίμνη. Ἀπ' εκεί
θλέπουσι να ὕψωνται εμπρός τους ὕπερψηφα ὁ Γράμ-
μος με τὴ φαλακρὴ κυρτή του, ὁ πυκνοδενδροστολι-

σμένος με ἔλατα και πευκοὺς σαν λιμπαρές Ὀρέρας
και να προβάλῃ γελαστή μιὰ μαγευτικὴ παιδιὰδα,
ποὺ με τὰ πυκνα και πλούσια χωρὶς τῆς, ποὺ τὸ
γλυκύ ιδέουσι τὰ δροσερὰ νερὰ του Ἀλιακιμος,
μοιάζει μ' έναν άλλῃ εν έπίγειον παραδεισο.

Προχωροῦν, περνοῦν τὴν ενά βροχίαν του ποτα-
μοῦ πάνω από μιὰ γέφυρα στενὴ με βημα ἰδιοπορικό
και εμβαίνουσι στὸ δάσος των Μανιάκων. Τι χερὰ!
τί μαγεῖα! τί απόλαυσι! μιὰ πηγὴ με κρύο-κρύο
νερὸ ήγαμονεύει εκει μέσα, δένδρα ὕπερψηφα και
άλλα χαμηλά μας ὑποδέχονται με τὸ δροσερὸ ἀε-
ράκι, ποὺ κινάει τα φύλλα τους και ψιθυρίζουσι
γλυκά και άπλά σαν νάθελαν ὁ άντικαταστήτου
τὸ καλάθημα των πουλιῶν, ποὺ τὴν εποχήν αὐτὴ
παύουσι να καλαθοῦν.

Εἶδαν και έμαθαν τὸν κέδρο, τὸν άγριόλευκο, τὸν
άγριοπλάτανο, τὸν πεύκο, τὸ σκλήθρο, τὴν λευκοκα-
ρυά, τὴν άγριοζιζιφιά, τὴν ἰτιά, ποὺ με τα λυγερὰ
κλαδιά τῆς έπλεξαν κλαθίαια από κάτω στὴν πα-
χαια σκην και κοντὰ στὴ κρύα πηγὴ Ὁ Ἀρχηγὸς κ.
Χρυσι Καραγκούνης τοὺς έρωτογράφησε με ἄ πλεγ-
μένα κλαθια τους, τα ἔργα των χειρῶν των. Έπει-
ξαν, τραγοῦθησαν προχώρησαν βουθεῖα στὴν άκίνδυνο
δάσος. Βραδυζει και ετοιμότερον ζωηροί στὴν πόλη,
σὲ διαστήμα μιὰς ὡρας.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ. — Την 16ην Αυγούστου ελοι οϊ
Πρόσκοποι Διδυμοτειχου, Ἑλληνες, Ἀρμενιοι, Τουρ-
κοι και Ισραηλιται εκκλησιόσθησαν εις τὴν ἄρμενικὴν
εκκλησίαν, ἡ οποία εἴρωταζε. Παρεταχθησαν κατ' αν-
τιζωγίαν πρὸ τῆς εισόδου του Νεοῦ και απέδωκαν τας
τιμὰς εις τοὺς ἐπιτήμοις Ὁ Φρούραρχος τῆς πόλεως
ταγματάρχης κ. Στιφυλάς, συνεχρησας ἐλάσας διά
τὸ λιμπερον παράστημά των, Ἐπισηκολούθησε παρελα-
σις, υπό τοὺς ἤχους τεσσάρων σκληπιγῶν προσκόπων
και δύο τυμπανιστῶν. Ἡ Ἀρμενικὴ κοινότης δεν
παρέλειψε να ἐκφράσῃ τας ευχαριστίας τας διά τὴν
τιμὴν, ἣτις προσετέθη εκ μέρους των ομάδων. Ὅλοι
οϊ Πρόσκοποι ἐκλησιάζονται πολλάκις μαζί ἄλλοτε
μὲν εις τὴν δεσθόδοξον εκκλησίαν, ἄλλοτε εἰς τὴν
ἄρμενικὴν και ἄλλοτε εις τὴν ἔβραϊκὴν.

Εν Διδυμοτειχῷ εργάζονται ἤδη υπό τὴν διοίκη-
σιν του άρχηγου κ. Μάρκου Οικονόμου δύο ομάδες, ἡ
πρώτη με δύναμιν 49 και ἡ δευτέρα με δύναμιν 52
προσκόπων, εκ των οποίων 5 εἰναι ὀθωμανοί, 4 ἀρμε-
νιοι και 20 Ισραηλιται. Ἡ πρώτη οὖμος περιλαμβάνει
και ὀκτώ τραυματιοφοροὺς εκπαιδευθέντες παρὰ
των ἰατρῶν κ. κ. Εὐαγγ. Γκατζῆ και Διον. Κουρου-
μάλου.

Διωργήνοσαν δέ και χωρὶςπερίδα, ἣτις διεξήχθη
τὴν 23 παρελθόντος μετὰ μεγίστης τάξεως και ἀμε-
ταπτώτου εὐθυμίας εν τῷ Νηπιαγωγείῳ τῆς Κοινό-
τητος πρὸς ἐνίσχυσιν του ταμείου των. Εἰτίμησεν
αὐτὴν ὁ Πολιτικὸς Διοικητὴς κ. Ν. Φεραῖος, ὁ Στρα-
τιωτικὸς Διοικητὴς Συναγματάρχης κ. Μάρκου, αἱ

λοιπαι αρχαι και πλειστοι οικογενειαι. Οι προσκοποι εψαλαν πρωτον τον προσκοπικον υμνον, μετα τον οποιον εχορευσαν την Σουλιατικον χορον, οστις εδωκε το συνθημα της γενικης χορευτικης κινήσεως.

Το Κουφόβουνο του Διδυμοτείχου.

Το Κουφόβουνο χωριό από 50 σπιτια, πήρε τόνονα από, από ένα μεγάλο κούφωμα γής, ένα άτελειωτο χάος, ένα σπήλαιον, το όποιον είναι επάνω στο βουνό. Είναι μακρόν απ' την πόλιν μας δύο σχεδόν ώρες. Οι κάτοικοι του που υπεφεραν όχι όλινα από τους Βουλγάρους διακρίνονται διά την φιλοπονίαν των και τον πατριωτισμόν των. Τησ εφημέριόν των Παπῶ Θανάσην—ό οποίος υπεφερα τα περισσότερα από τους άλλους—αί θύλιασ Βουλγαρικῶν εζέβην, στο κέρσο. Προχθές πήγνμε εκεί να πανηγυρισώμε με τους χωρικούς τον Προφήτην Ήλιον που άγαπούσε, σαν και

μάς, τον καθαρόν άέρα και τῆς ψιλῆς κορφῆς τῶν βουνῶν.

Μᾶς ἔκαμαν ἐνύπνοισι οἱ θλονόκτιοι χοροί. Ἡ χωριαιοποῦλεσ με τῶ κατάστρα και ιδιότροπα φουστάνια των, χορεύουν και τραγουδοῦν ξέννοιστα γιατί τώρα βλέπουν τοῦσ Ἑλληνας χωροφύλακακῶν να περιφέρωνται. Τόσα ἔτη τώρα δὲν μπορεσαν να πανηγυρίσουν για τον φόβον τῶν Βουλγάρων. Ἡ καίμενεσ! Ποῦ να ἤκουε κανεῖσ τί κατᾶρεσ ἔλεγον για τοῦσ Βουλγάρουσ που κατέκοψαν ὅλα τῶ δένδρα τῶ χωριῶ τῆσ ἐκκλησιᾶσ. Ὁ Παπαθανάτησ κατενθουσιασμένουσ, καθῶσ και ὁ Πάρεδρουσ του χωριουῦ, μάς περιποιήθηκον πόρα πολύ.

Σημειώσατε φίλοι! Πρῶτοκοποι ἡ πορεία αὐτῆ στο Κουφόβουνο ἤτο ἡ πρώτη μας, νυκτερινῆ πορεία, μὴ μας παρεξηγήσατε ὅμοιω γιατί δὲν κάμμε κα' άλλεσ, ὅσον ἀντιλογιθῆτε ὅτι ὡσ χθῆσ οἱ κομητατζῆδῶσ στα χωριά μας ὠργιζόν.

Δ. Παπαδ. Ε. 5ης Ε.Ο.

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΜΑΗΛΙΑΝ

Θα τὸ ὁμολογήσω εὐλικρινῶς ὅτι ποτέ, κατὰ τὴ διάστημα τῆσ ἐπταετοῦσ εἰς τὸ Σῶμα ὑπηρεσίᾶσ μου δὲσ ἀποκόμισα τόσασ πολλῆσ ἠλικῶσ ἐντυπώσεσ, ὅσον κατὰ τὴν τελευταίᾶ ἐκδρομῆ μας εἰς Ἰσμαηλίαν.

Ἡ ἐκδρομῆ αὐτῆ μοῖ εἶδωτε ἀφορμῆ να φιλοσοφήσω λιγάκι ἐπὶ τῆσ φύσεωσ τῶν παιδιῶν και ἐπὶ τῶν προτερημάτων που ἀναπτύσσονται στο ὑπαιθρο.

Εἶναι ἀποδειχθένον ὅτι ἐκεῖνοσ που ζῆ στασ πόλεις και ἐξῆφον εὐρίσκεται για λίγῶσ μέρεσ στο ὑπαιθρο καταλαμβάνεται ἀπὸ ἕνα εἶδουσ τεμπελιᾶσ ἢ μᾶλλον δυσκινητικῶσ που τὸν καθιστᾶ νωχελῆ και τοῦ ἀφαιρεῖ καθε ὡρεῖ για ἐργασία ριχόντασ τον σὲνα ἀδιάκοπο ρευθασμό.

Δὲν συνέθη ὅμοιω αὐτὸ και με τοῦσ Προσκόπουσ μας. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα που φθάσαμε ἀρχισα να τοῦσ παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆσ και ἐθιμάζω κυριολεκτικῶσ τὴν προθυμοποίησι με τὴν ὁποίαν ἀνελάμβαναν καθε ὑπηρεσίᾶ, ὅσον ἐπίπανο και ἂν ἤτο, καθῶσ και τὴν ἀταπᾶρνοι που ἐπεδείκνυαν για τὴν ἐκτέλεσι τῆσ καθῶσ διαταχῆσ.

Μέσα στο μικρὸ ἐκεῖνο σχετικῶσ στρατόπεδο τῆσ Ἰσμαηλίας εἰσαίλουε ἡ ζωῆ και ἡ κίνησι και εἶδωτε κανεῖσ μιᾶ ἐνεργητικότητα που τοῦ προξενουσε ἀληθινῆ εὐχαριστήσι. Κινένασ δὲν ἔμενε με δεμένα χέρια. Ὅλοι εἰδοῦσαν. Ἐν τούτοισ και οἱ κόποσ και αἱ ἀσκήσεσ τοῦσ ἐπεβάλλοντο κατὰ μικρόν και μεθωδικῶσ συμφώνωσ πρὸσ τῶσ δυνάμεισ των και πᾶ παραγγέλματα τῆσ ὑγιεινῆσ.

Ἡ διαγωγή που ἐπέδειξαν καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆσ ἐκδρομῆσ ἤτανε ἀμεμπτισ και ἀξία ἐπαινῶν. Και

τοῦσ ἔβλεπα μετὰ χαρῆσ να διάγουν ἁρμονικῶσ μετὰξὺ τουσ και να φροντίζη ὁ καθένας να μὴ δυσαρσστή τον συνάδελφον του δεκλύοντασ πάντοτε ὑποχωρητικότητα.

Χωρῆσ δηλαδῆ να τὸ καταλάβουμε πρῶδ: ἀνεπτυχθῆκανε στες νεκνικῶσ τουσ κορφῆσ και εὐγενεῖσ ἐκεῖναι και ὑπέροχοι ἀρεταῖ τῆσ ἀλληλεγγῆνῆσ, τῆσ ἀγάπῆσ και τῆσ ἀλληλοὑποστηρικτικῆσ. Ὁ καθένοσ ἀέρεσ, τὸ ὑπαθερο, αὐτῆ δηλαδῆ ἡ φύσι εἶναι ἐκεῖνη που συνετέλεσε εἰς αὐτο.

Εἶθε τὴν ἀγάπη αὐτῆ και τὴν ἀδελφωσύνη να τὴν καλλιεργῆσουν ἀκόμη και να τὴν διατηρήσουν ἐφορμῶζοντασ τὴν και στον κοινωνικὸ τουσ βίον.

Θεωρῶ τὸν ἐκυτό μου ὑπερήφανο να συνεργάζωμαι με τέτοιουσ Προσκόπουσ που ἔχουνε για ἀρχῆ βαθειᾶ χαραγμένη στην ψυχῆ τουσ τὴ συναισθησι τῆσ ἐκπληρώσεωσ τουσ καθήκοντόσ των.

Στὴν καρδιᾶ μου βαθειᾶ θᾶ μένη ἀληθινότητοσ αὐτῆ ἡ ἐκδρομῆ, καθῶσ θᾶ μένουν χαραγμένα στην ψυχῆ μου αἱ συμπαθεῖσ τῶν Προσκόπων μας φυσιογνωμιασ και θᾶ διατηρῶ γιαυτοῦσ μιᾶ γλυκειᾶ και διαρκῆ ἀνάμνησι.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΙΣΜΑΗΛΙΑΣ

(Ἐξ ὅσον ἀντελήφθην και ἔμαθα κατὰ τὸ δεκαήμερον διάστημα τῆσ ἐκεῖ διαμονῆσ μου).

Ἡ Ἰσμαηλία εἶναι μιᾶ μικρᾶ κομῶπολισ ἢ μᾶλλον για τὴν κυριαλεξία ἕνα χωριὸ που κατοικεῖται ἀπὸ καμμιά δεκαριά χιλιάδες κατοίκουσ συμπεριλαμβανομένων και τῶν ἰθαγενῶν. Οἱ περισσότεροσ τῶν κατοίκων, μετὰ βεβαίωσ ἀπὸ τοῦσ ἰθαγενεῖσ εἶναι Ἑλληνεσ καταγόμενοι ὡσ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆσ νή-

του Κάστρου, έπειτα έρχονται κατά σειράν οί Γάλλοι και οί Ιταλοί.

Η πόλις διαιρείται σέ τρία μέρη : στην Άραβική συνοικία, στην Έλληνική (σέ Κασσιώτικα λεγόμενα) και είς την Εύρωπαϊκήν. Σημειωτέον ότι η άραβική συνοικία είναι μακριά πολύ από τές εύρωπαϊκές, σχεδόν άπομεμονωμένη.

Οί κάτοικοί της είναι φιλήσυχοι και φιλειρηνικοί ως επί τὸ πλείστον δέ ύπαλληλοι τῆς Έταιρείας τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ ὡς π. χ. μηχανικοί, πιλότοι, πλοίαρχοι, έργάται κτλ.

Στήν πόλι βασιλεύει μεγάλη μοναξιά μετά δέ τῆ λύσε τοῦ ἡλίου θαρρεῖ κανεὶς πῶς βρίσκεται σέ καμιά νεκρόπολι. Έχει μακρινούς δρόμους περιπάτων με διάφορες δειδροφυτεῖες και πολλά τεχνητά δατάκια. Τὸ σύνολον τῆς Ίτουαήλιας είναι μαγευτικόν. Τὸ βράδυ φυσᾷ ἕνας δροῦρός ἀέρας ποῦ είναι ληινά παρόδισος. Ὑγρασία δὲν ἔχει πολλή ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Αἰγύπτου.

Καίτοι Αἰγυπτιακή πόλις ὄμως ἐπικρατεῖ τὸ γαλλικὸ χρηματικὸ σύστημα. Είναι ὄλο με φράγκα και

χιλιόγραμμα Λογαριάζου δὲ τὸ φράγκο εἰς τὸ ἔρτιον. Περνοῦν ὄμως και τὰ Αἰγυπτιακά νομίσματα.

Η Ίσμαηλία εὑρίσκεται ἰσχυρῶς εἰς τὸ μέσον μεταξὺ Πόρτ-Σαῖδ και Σουέζ. Η διώρυξ, τὸ κανάλι κοινῶ λεγόμενον, ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Σουέζ και φθάσει εἰς τὸ Πόρτ-Σαῖδ ἐνώσει δηλαδή, με ἄλλα λόγια, τὴν Ἐρυθρᾷ Θάλασσᾳ με τὴ Μεσόγειο. Τὸ μήκος τῆς διώρυγος εἶναι 150 χιλιομέτρα τὸ πλάτος τῆς εἶναι περὶπου 30 μέτρα τὸ δὲ βάθος τῆς 13 ἔως 14 μέτρα. Ἀπὸ τῆς διώρυγας αὐτῆς περνᾷ και βαπόρια τῆς μεγάλου ἔρας χωρητικότητας.

Εἶναι τώρα πενήντα χρόνια ποῦ ἔχει γίνῃ αὐτὴ ἡ διώρυξ και τοῦτο ὀφείλεται στὸν διάσημο Γάλλο Φερδινάνδο ντε Λεσσέψ (Ferdinand de Lesseps), εἶναι δὲ κυριολεκτικῶς εὐεργέτημα τῆς ναυτιπλοίας.

Οί περισσότεροι ποῦ ἐργασθῆκανε γιὰ τὴν ἐκκαφή τῆς διώρυγος αὐτῆς ἦταν Κάστιοι και ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι οί περισσότεροι τοῦ προσωπικοῦ τῆς μεγάλης αὐτῆς Γαλλικῆς Έταιρείας.

Κάθρον, Αὐγουστος 1920

ΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΒΑΛΛΑΣ

Ἀρχηγός Ἰης Ο. Κ. Αἰ.

Τὸ διήγημά μας

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(10)

Υπὸ PENE ΘΕΒΕΝΙΝ

Ὅλιγα λεπτά ῤγότερα βλέπει ἐρχόμενον πρὸς τὴν βάρκαν ἕνα ψαρρᾶν, τὸν ἰδιοκτήτην προφανῶς ὅστις κυττάζει ἐκπληκτῶς τεντώνων ὀρθάνοικτα τὰ μάτια του. Πῶς! τί σημαίνει αὐτὴ ἡ κατοχή!...

Ὁ Πέτρος σπεύδει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ με πολλὴν εὐγένειαν τὰ διατρέχοντα και ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος πείθεται εἰς τὰ λόγια του τὸ παιδί αὐτὸ φαίνεται ὅσον κηλὸ και πρὸ πόντων τοῦ κάμνει ὅσην ἐντύπωσιν τὸ θέρρος του, ὡστε τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸ βοηθήσῃ τὴν νύχτα ποῦ σκοπεύει νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Κίτ...

Φθάνει ἔσλος ἡ νύχτα, τὴν ὁποίαν ἐπερίμεναν με ὅσην ἀγωνίαν οί Μπολσεβίκοι κατακλίνονται και ἐντὺς ὀλίγου τὸ ἔχθρικὸν στρατόπεδον κοιμᾶται...

Μόνος ὁ Κίτ ἀγρυπνεῖ και διακρίνει μακρὰν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην μερικά φωτεινὰ συνθήματα τοῦ Πέτρος. Εἶναι καιρός... Ἐρποντας σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ὄχθην. Ἐκεῖ κατορθώνει νὰ ἀνοίξῃ με τὰ δόντια του τὸν σουγιάν του, κόβει με αὐτὴν τὰ φρονιά ποῦ κρατοῦν δερμένα τὰ χέρια του και τὰ πόδια του και ἐλεύθερος πλέον τεντώνει πρὸς στιγμὴν τὰ μουδιασμένα μέλη του. Κυττάζει τριγύρω... ὄλοι κοιμῶνται ἀνύπνοτοι και προχωρεῖ ἔρπον...

Γάλο; ρθάνει εἰς τὸ γέιλο; τῆς ὄχθης; και ἀθορύβως βυθίζει τὸ σῶμα του εἰς τὸ νερὸ και ἀρχίζει ἀμέσως νὰ κολυμᾷ χωρὶς κρότον...

Ἡ ἀγωνία τοῦ Πέτρος δὲν περιγράφεται... και ἡ Διάνη ἐξεληθεῖσα ἀπὸ τὴν κρύπτην τῆς ὥρα παρατηρεῖ με ἀνησυχίαν, με τρόμον... ἄρα θὰ προσβήσῃ νὰ τοὺς πλησιάσῃ ὁ ποιτῆρ τῆς; μήπως ζυπνήσουν ἐν τῷ μεταξύ οί Μπολσεβίκοι; Ἀλλὰ ὡ τοῦ θαύματος, νά! ὁ Κίτ πλησιάζει ὀλοένα, κοντεύει νὰ τοὺς φθάσῃ... ἤγγισε τὴν βάρκαν... ἐσώθη!

Χωρὶς νὰ χίσουν οὐδε στιγμὴν εἰς περιττὰ λόγια και περιπτώσεις φροντίζουν ἀμέσως ν' ἀπομακρύνουν τὴν βάρκαν και ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον οί τρεῖς μας φίλοι με τὴν βοήθειαν τοῦ καλοῦ ψαρρᾶ εὑρίσκονται ἐκτὸς κινδύνου.

Αὐτὴν τὴν νύχτα φιλοξενοῦνται εἰς τὴν ῤωσικὴν καλύβην του και πρωί-πρωί ἐφωδιασμένοι με καταλλήλους ὀδηγίας ξεκινοῦν εὐτυχεῖς και ἀμέριμνοι, μολοντί ἡ εὐτυχία τους δὲν εἶνε τελεία ἐφ' ὅσον σκέπτονται ὅτι ἀφῆκαν και ἄλλους δυστυχεῖς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μπολσεβίκων, ἀλλὰ και ὁ ψαρρᾶ τοῦ συνεβούλευσε νὰ μὴν ἐπιχειρήσουν τοιοῦτον πόλεμον ποῦ θὰ ἦτο βέβαιος θάνατος και διὰ τοὺς τρεῖς.

IV

Οί Σωτήρες.

Εἶνε νύχτα, χιονίζει και ἀνεμος δυνατὸς φυσᾷ. Τὰ τρία παιδιά σπριμαγμένα μέσα εἰς τὴν κελύβην τους ἔχουν ἀνάψει εἰς τὴν εἴσοδον φωτιάν και προσπαθοῦν νὰ ζεστάνουν τὰ μέλη τους.

Ἐξῶ ἀκούονται τὰ μουγκίσματα τῶν λύκων και παρ' ὄλον τὸ θέρρος τῆς ἡ Διάνη δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ αἰσθάνεται ἕνα ρίγος νὰ διατρέχῃ ὄλον τῆς τὸ σῶμα.

Ἐγέν ὑποστῆ ὄλος τὰς κικουχίας, ὄλου τοὺς κό-

που: τόσων δδοιοποριών με καρτερικήν άντοχήν, αλλά τὰ ούρλιασματα αυτά την συνεκλόουν.

Ήμέρας τώρα ολοκλήρου εβαδίζαν χωρίς κατεύθυνσιν και τας νύχτας κατασκήνωναν όπου ήδύνατο, με την ελπίδα πως την επομένη θα κατώρθωναν ν' ανακαλύψουν κυρμίαν διέξοδον. αλλά έκάστη ημέρα παρήγατο χωρίς κυρμίαν διέξοδον και ή κατάστασις εξηκολούθει παραμένουσα ή αυτή.

Ήσαν χαμένοι, χαμένοι μετά εις τὸ άπεραντον διάσος!...

Αίφνης ένας θόρυβος όπλων ταραττει την ήσυχίαν της: νυκτός ο Πέτρος τείνει εὖ εὖ και νεύει εις τους άλλους νά σιωπήσουν· αυτός δε χωρίς νά προφέρει λέξιν πέρνει έναν κορμα νερό και σβύνει τή φωτιά ενώ ή Διάνη και ο Κιτ την κυτίζουν μή δουλεύουν νά εννοήσουν τί συμβαίνει.

— Έρχε και στρατό, ψιθυρίζει τότε ο Πέτρος, και πιθανόν να είναι ιδικοί μας, αλλά διαλου άπίθινον νά είναι και εχθροί· λοιπόν δεν πρέπει ν' ανακαλύψουν τὸ κρυφώγητόν μας. Εύτυχώς ή σκηνή μας είναι κυρμμένη και δεν φαίνεται, φθάνει να μη περάσουν από πολύ πλησίον.

Δεν είναι και τόσον βέβαιος ότι ή σκηνή κρύπτεται καλώς, αλλά δεν θέλει νά τραμάξη την Διάνην και προχωρεί προς τήν έξοδον ενώ ο Κιτ την ακολουθεί.

Διέρχονται μερικά στιγμάς, αγωίαι. οί δύο Πρόσκοποι εντείνουσι όλην του: την προσηγήν δια νά διακρίνουν ανάμεσα εις τὸ πυκνόν σκότος όταν αίφνης ο Πέτρος εκβάλλει υίαν κραυγήν χαρῆς.

— Οί λύκοι! Οί λύκοι μας προστατεύουν! Όλόκληρο στρατόμαχ όρμα εναντίον του: Μπράβο γενναίοί μου. Ύπερασπισθήτε μας, είμεθα ή ένωμοστία τῶν λύκων. Τρέξε, Κιτ. Έλα νά βοηθήσωμε την Διάνην ν' άνέβη εις αυτό τὸ ψηλὸ δένδρο και ν' άνεβοῦμεν κι εμεῖς ν' απολαύσωμε τὸ θέαμα!

Έν ριπή σφηνισμοῦ εὐρίσκονται και οί τριε: άσφυλιτμένοι επάνω εις ένα χονδρὸν κορμὸν και ενθαρρύνουν τὰ θηρία εις τὸ θανατηφόρον ἔργον τους με κραυγὰς ενθουσιασμοῦ.

— Μπράβο αδελφια! Θάρρος! δώστε τους νά καταλάβουν! Εί: ενεργείαν τὰ δόντια σας: μή χάνετε αὐτε στιγμή! Κι: και... και... επάνω τους! γενναίοί μου! Μη: αφήσετε νά πάτη τὸ θηκόν σας! Εύγε! Θάρρος!

Ή Διάνη φωνάζει και αυτή μαζί με τους δύο συντροφους της: και κυτῶ τὰ χέρια της με ενθουσιασμόν, διότι έχουν βεβαιωθῆ πλέον ότι πρόκειται περί τῶν Μπολσεβίκων.

Μερικοί λύκοι φωνέουνται, αλλά τὸ στρατόμαχ όλων ενθάνει διότι νέα κοπάδια όρμου απ' όλας εἰς διευθύνσεις. Φωναί και ούρλιασματα δονου: τὸν ἄέρα και ή τραγική πάλη διαρκεί 3 ολοκλήρου: ώρας με λύτσαν, με μανίαν.

Σιγα-σιγα αρχίζει νά ξεμερώνη τὰ παιδιὰ επάνω εις τὸ δένδρον πάντοτε προκαλούθων την εκδασιν

της μάχης όταν ακούεται μακρόθεν καλπασμός ἱππων. Ήτο καιρός! Έπί τέλους κατέφθαναν οί Κοζάκoi.

Είς τὸ άκουσμα του καλπασμοῦ τῶ: ἱππων οί Μπολσεβίκoi τρέπονται εις φυγήν εγκαταλείποντες και τους αιχμαλώτους των οί λύκοι τους ακολουθοῦν και επί τέλους τὰ βάζουν τῶν τριῶν φίλων μας πελειώνουν και πηδῶν ευτυχεί: κάτω από τὸ δένδρον και τρέχουν εις προῦπάντησιν τῶν Κοζάκων.

Ή χαρὰ πλημμυρίζει τὰ νεαρά στήθη των και εξαλλοι ζητωκραυγάζου: υπέρ τῶν σωτήρων των, εὐτιναι: μανθάνου: από την Διάνην τὰς περιπετειὰς των και τους συγχάριζου: ειλικρινῶς.

ΤΕΛΟΣ

ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗ 10ΗΣ Ο. Α. ΕΙΣ ΒΟΥΛΑΝ

Την παρελθούσαν Δευτέρα 17 Αυγούστου, εν Αύτοκίνητον φορτηγήν μετέφερα, γελαστούς και ευχαριστημένους, του: Προσκόπου: της 10ης Ο. Α. εις την Βούλαν δια τὸ σήμερον στρατόπεδόν των. Μόλις εφθασαν εκεί του: υπεδέχθη ο Π. Β. κ. Λευκαδίτης, όστις και του: ωδήγησεν εις την σκηνήν του: η: εμενον, μαζί με τή: 2 Ο. Α.

Και ήρχισεν αμέσως ή εργασία της τακτοποιήσεως. Σε λίγη ώρα εφθασαν και μερικοί άλλοι, οί όποιοι, επειδη δεν υπήρξε πλέον χώρος εις τὸ αυτοκίνητον, κατέβησαν εις Πηλ. Φάληρον και με βτρακὸν ἤλθον εις Βούλαν. Μέχρι της 3 μ.μ. ἔλα: ετοιμα: Οί Πρόσκοποι τακτοποιημένοι, δεκάτος εις την όρισθεσαν εις κῦτος υπό του: Υπερχηγού κ. Βλ. Βαλασσσοπούλου, θέτιν τους: τὸ Αρχηγείον, τὸ Φαρμακείον όμαδες εντός του: Αρχηγείου, τὸ Μαγειρείον κλπ. Όλα στην εντέλειαν.

Τὸ κλειρότιον προγραμμα, όρισθον υπό του: κ. Π. Β. είναι κολλημένον εις μίαν παλωρίην λεπτήν πλάκα εντσιμέντου και αναγινώσκεται εις τους Προσκόπου:.

Και αρχίζει ή γλυκεια ζωή του: στρατοπέδου, ή πάντοτε σχεδόν απασχολο: σα την Προσκόπον χωρις νά τον κουράζη. Μία εκ τῶν διατάξεων του προγράμματος είναι τὸ γδύσιμα. Και τα κορμάκια τῶν Προσκόπων αρχίζουν νά μαυρίζου: από τον ήλιο, του: τόσο καλὸ τους κάνει. Άλλοι, οί μάγειροι αρχίζουν τὰς ετοιμασίας δια τὸ φαγητόν, κιβου: ἔπλα, φτιαχνου:, δουλεύου:, τὰ παιδιὰ πεινούνε, ή ἔσχα: ανοίγει την όρεξιν. Άλλοι κτυπαλῶν ἄμμα δια να τον ρίξου: στη σκηνή, άλλος τὸ ένα, άλλος τὸ άλλο. Ήπειτα ή ώρα του: λουτροῦ, ή περῶταξίς όλων τῶν Προσκόπων, γυμνῶν εντελής, εις την ἄμμον, τὸ σφύριγμα δια τὸ «πέσιμο στη θάλασσα», ή φωνή, τὰ γέλια, κατόπιν αἱ γυμναστικαί ἀκκήσεις και ή ηλιοθεραπεία, τὸ basket-holl, ή νυκτερινή άνίχνευσις, οί σταθμοί τῶν σημάτων, αἱ εξετάσεις δια διαφόρους Προσκ: βελθ-

μούς και η διδασκαλία, η άρκωσσία, παρουσία του κ. Π. Ε. ενός νέου δοκίμου Προσκόπου, να τι ήτο η καθημερινή «δουλειά» του στρατοπέδου, να τίθον θυμολούνται πάντα όποι συμμετέχον του στρατοπέδου.

Και έρθασεν η ημέρα τής αναχωρήσεως, τὸ Σάββατον 22 Αύγ. Λίγο κατηρεΐς, εύνόητον διατί, έτοιμάσθη ν με τάξι και προσοχή, δια νά μη χαθῆ τίποτα και κατὰ τὸς 6 γίνεται ἡ ἐπιβίβασις εἰς τὸ αὐτοκίνητον. Τώρα χωροῦν ὅλοι, διότι εἶναι μεγαλειότερο και με τραγούδια και πόλιν φθάνου, κατὰ τὴν 7ην έσπερ. εἰς τὰ Γραφεῖα, ὅπου και διελθόνται κατενθουσιασμένοι και έρωτῶντες: «Πότε θά ζαναπᾶμε;»

Κατὰ τὸ διάστημα τής ἐκδρομῆς έλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ Δοκίμου Προσκ. και ὠρκεΐσθη ἐπὶ τῆς σημαίας, παρουσίᾳ τοῦ Π. Ε. κ. Λευκαδίτου, ὁ Ζώνης Χαρ., οἱ δὲ πρόσκοποι Καλλιανέτης Νικ., Ἰωαννίδης Διον. και Βεντούρης Δημ. τὸν βαθμὸν Β' τάξεως Προσκόπου. Ἀπενεμήθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Π. Ε. τὰ πτυχία: Μαγείρου, εἰς τὸν Προσκόπον Βητούρη Δ και πιδηλάτου εἰς τὸν ὑπαρχηγὸν κ. Βλ. Βλασσόπουλον. Τὴν δὲ Τετάρτην, 19 τοῦ μηνός, ἐκυκλοφόρησε ἡ ἡμερίς τῆς Ὁμάδος μας, «Τὸ Στρατόπεδον τῆς Βούλας», ἀντίτυπον τῆς ὁποίας και στέλλω εἰς τὴν ἀγαπητὴν «Ζ.τ.Π.» Ἡ ἡμερίς, ἀν και καθημερινή, δὲν ἐξεδόθη ἄλλην φορὰν, λόγω τοῦ ὅτι οἱ έργαται τοῦ τυπογραφείου «Τὸ ΧΕΡΙ» εἰς ὃ ἐξετυπώοντο, ἀπήργησαν (!).

Ἐπίσης καλῆς δουλειῆς έκανε και ἡ «Καντίνα» τῆς Ὁμάδος.

B.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Τ. Π. ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

Ἐξεδόθη τὸ Καταστατικὸν τῶν Τ.Π. Συνδέσμων εἰς πολυπλή ἀντίτυπα και τιμᾶται ἀντὶ 20 λεπτῶν ἕκαστον. Τὰ Προδρεῖα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Συνδέσμων ἄς σπεύσουν νά παραγγείλουν εἰς τὴν Ἀποθήκην ὅσα ἀντίτυπα θέλουν διὰ νά ἐφοδιάσουν τὰ μέλη των, πρὶν ἐξαιτῆθουν.

ΤΑ ΚΛΙΣΙΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΩΝΤΑΙ

Λόγω τοῦ γλισχροῦ τῆς συνδρομῆς ἧτις δὲν δύναται νά καλύπτῃ τὰς δαπάνας τοῦ Περιδικίου ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ γνωρίζει πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι τῶν στελλομένων φωτογραφιῶν πρὸς δημοσίευσιν δέον νά πληρώνεται τὸ κλισίε κοστίζον ἀναλόγως τοῦ μεγέθους μεταξὺ 20 και 35 δραχμῶν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΜΕΡΟΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ

Ἐκκθόμενα στὸ γραφεῖον τῆς Λέσχης και κανόνιζα τῆς ὑπηρεσίας δια τὴν ἐκδρομὴν ποῦ πηγαίναμε τὸ βράδυ, ὅταν ἕνας κτύπος στὴν πόρτα, κάποιον τοῦ ζήτουσε τὴν ἄδειαν γιὰ νά εἰσέλθῃ, με έκανε νά γυρίσω και νά ἰδῶ ἕνα πρόσκοπον τῆς 1 Ὁμ. ποῦ κάτε γύρευε νά μοῦ πῆ, γιατί τὸ πρόσωπό του μοῦ τὸ μαρτυροῦσε.

Μολις λοιπὸν τοῦ ἔδωκα τὴν ἄδειαν γιὰ νά εἰσέλθῃ τὸν βλέπω νά με πλησιάζῃ νά με χαιρετᾷ και νά μοῦ λέγῃ «Κύριε ὑπαρχηγε, ἴσα με σήμερα δὲν ἐφύλαξα ποτέ σκοπός, λοιπὸν ἐάν ἠθέλατε νά με βάζετε τὸ βράδυ» Ἐγὼ τοῦ εἶπα καλά και τὸν ἄφησα νά φύγῃ.

Τὸ βράδυ ὅταν στριτοπεύσαμε και διαβάσαμε τὴν Η Δ, ὅταν ἄκουτε τὸ ὄνομά του έκανε κίνημα χαρᾶ, ποῦ μαρτυροῦσε τὴν λαχτόρα ποῦ εἶχε γιὰ νά φυλάξῃ σκοπός. Ἡ βράδια του ἦτανε ἀπὸ τὰς 12—2

Φεγγάρι δὲν εἶχε καθόλου και αὐτὴ ἡ ἀστροφεγγιά δὲν ἦτανε τόσο ζωηρὴ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ποῦ ἦτανε αἱ σκηναί μας. Ὅλοι παιὰ οἱ πρόσκοποι κοιμούνται και ἄνιον οἱ σκοποὶ ἀγρυπνοῦνε με τὰ κοντόρια στὴν ὦμον, μαζί με αὐτοὺς κάθονται ἀγρυπνος και ἐγὼ με ἕνα φίλον τῶν προσκόπων. Σκέπτομαι γιὰ μιὰ μικρὰ αἰφνηδιαστικὴ ἐπίθεσι στὸν καινούργιο σκοπός.

Ἄλλὰ τὴν σκέψιν μου δὲν τὴν τελειώνω, γιατί δύο σιγανοὶ θόρυβοι ποῦ προξενούσαν προσκοπικὰ βήματα ἀκούω σὲ καλαμῶδουλα, μοῦ τραβοῦν τὴν προσοχὴν μου. Ἀφήνω λοιπὸν αὐτὸν τὸν . . . ἀδιάκριτον νά κἀνῃ τὸ μέρος μου και περιμένω. Ὁ σκοπός τὸν ἀντιλαμβάνεται και τοῦ φωνάζῃ ἄλτ, ἀλλὰ με φωνὴ ποῦ σβυνότανε μέσα στὸ στόμα του. Αὐτός ὁ ἀδιάκριτος . . . ποῦ ἦλθε νά ποθήσῃ τὸν σκοπὸν, ἦτανε ὁ κ. Τ. Ε. Προσκόπων Σύρου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν μιλοῦσα στοὺς σκοποὺς γιὰ τὴν φύλαξιν ποῦ κἀνανε, ἦλθε ἡ σειρά και τοῦ καινούργιου σκοποῦ και τοῦ εἶπα: « . . . ὄλα καλά, ἀλλ' ἐάν αὐτός ὁ ἀδιάκριτος ἦτανε λίγο κουφός, δὲν θά ἄκουε τὸ φωνισμένο ἄλτ ποῦ τοῦ εἶπες.» Καὶ αὐτός πάλιν ἀμέσως μοῦ ἀπαντᾷ «Κύριε ὑπὴγε, ἄλλην φορὰν θά φωνάζω τόσο δυνατὰ τὸ ἄλτ, ποῦ και πεθαμένος ἂ εἶναι νά τὸ ἀκούσῃ.» Καὶ πραγματικῶς τὴν ἄλλην βραδειᾶν ἕνα φοβερό ἄλτ έκανε νά ζυπνήσουν. οἱ Πρόσκοποι. Ἦτανε ὁ παλαιός . . . παιὰ σκοπός.

Σ. Λ. Ἄθαν. ἐπ.] Ἄρχ. 1. Ο. Ν. Σ.